

תת"ע 10189/05/23 - מדינת ישראל נגד תמיימי תהאני

בית משפט השלום לתעבורה בחדירה

תת"ע 10189-05-23 מדינת ישראל נ' תמיימי תהאני
תיק חיזוני: 14113253232

לפני	כבוד השופט סיגל דבורי
מאישימה	מדינת ישראל
נגד	תמיימי תהאני
נאשמים	

החלטה

1. לפני בקשה לפסקית הוצאות משפט לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

רקע

2. ביום 04.02.2018 נרשם לחובת המבוקשת דוא"ח בשל עצירת הרכב הנ"ל ליד תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב של נכה, בוגד לתקנה 72 (א)(16) לתקנות התעבורה. לצד סעיף העבירה מצוין כי הניקוד בגיןה הינו "0". הדוא"ח נרשם בגין רכב מסווג טויטה מספר 153-60-83 (להלן: "הרכב").

3. כתוב אישום בגין עבירה זו הוגש לבית המשפט ביום 22.05.23. לדין הראשון אשר התקיים בפני ביתם 06.07.2023 התייצב ב"כ המבוקשת והציג לב"כ המאישימה מסמכים. לדברי נציגת המאישימה "הועלטה טענה ואף הוצגו מסמכים הדורשים בדיקה מדויקת במשרד". בשלב זה לא היה גלו' בפני תוקן המסמכים. נתבקשתי לדוחות את הדיון לזכורת במעמד המאישימה בלבד. במועד הנדחה (06.09.2023) ביקשה ב"כ המאישימה לקבל אורכה נוספת נוספת על מנת לבחון את המסמכים וליצור קשר עם הסניגור. בבקשתה נדחה הדיון פעמיים נוספים לזכורת במעמד המאישימה בלבד (01.01.24 ו-08.01.24). גם במועד זה ביקשה ב"כ המאישימה אורכה נוספת לבחינת טענות ההגנה. הדיון נדחה בשלישית (08.01.24) לזכורת במעמד המאישימה בלבד. במועד זה הודיעה המאישימה כי היא **חוצתה בה מהאישום ללא צו להוצאות**. לפיכך הוריתי על מהיקת האישום ללא צו להוצאות.

4. ביום 10.01.2024 הוגשה בקשה זו, לחיב את המדינה בהוצאות משפט בסך 2,000 ש"ח.

5. לבקשת צורפו מסמכים רבים המגоловים את התמונה הבאה שהתרחשה עובר למועד הדיון שהתקיים בפני:
א. המבוקשת גילתה לראשונה אודוט הדוא"ח, לטענתה, במהלך חודש מרץ 2022 עת נכנסה לאזור הממשלתי האישי והופתעה לגלות כי עומד לחובתה דוא"ח משטרה בסך של 1,903 ל"נ אשר בגין הוטלו

על חשיבותה עיקולים.

ב. עם היודיע לבקשת אודות הדו"ח, פנתה המבקשת למשרד הרישוי בטענה כי רישום הרכב בוטל בשנת 2002 מסיבת פירוק, שנים רבות עבר למועד הדו"ח (כאמור, בשנת 2018). לבקשת צורף תדפיס משרד הרישוי ממנו עולה כי אכן, רישום הרכב בוטל מסיבת פירוק בתאריך 19.09.2002 (נספח ב' לבקשת).

ג. עוד עולה מהרישום כי הרכב נשוא מספר הרישוי המוזכר היה מסווג במן ואילו הדו"ח ניתן כנגד הרכב מסווג טיווטה.

ד. ביום 06.06.2022 פנה ב"כ המבקשת למשטרת ישראל (מפני"א) בצירוף תמצית נתוני הבעלות (נספח ב') בין המבקשת ובין הרכב הטיווטה לגביו ניתן הדו"ח אין כל קשר לאחר מועד הביטול, קרי 19.09.2002 ונתבקש ביטול הדו"ח (נספח ג' לבקשת).

לטענת ב"כ המבקשת לא היה כל מענה לפניותי אלה.

ה. בהuder מענה, הוגשה מטעם המבקשת בקשה להארכת מועד להישפט אשר נתקבלה ביום 23.01.2023 בבית משפט השלום לתעבורה בירושלים וההlixir הועבר לבית משפט זה מתוקף סמכותו המקומית (נספח ג' לבקשת).

ו. ביום 05.04.2023 נשלח מכתב למשיבה - שלוחת תביעות תעבורה משטרת חדרה - בה נתבקש ביטול הדו"ח ללא צורך בהתייצבות לדין (נספח ד' לבקשת) ובהuder התייחסות המשיבה נשלח שוב מטעם ב"כ המבקשת מכתב נוסף (נספח ה' לבקשת) שאף הוא לא מענה ומשכך נאלץ לדבריו להתייצב לדין ביום 06.07.2023.

ז. השתלשות האירועים ממועד הדיון 06.07.2023 ואילך מתוארת בסעיף 3 לעיל.

תמצית טענות הצדדים

6. ב"כ המבקשת מתרעם על כך כי היה עליו לסייע לדין מירושלים לחדרה לשווה שכן לו הייתה טענות נבדקת כדי שהפיצר במשיבה לעשות מספר פעמים עבור למועד הדיון, הייתה נחסכת טרחתו ומכאן שיש להסביר לידי המבקשת את הוצאותיה. לטענת ב"כ המבקשת גם אם אין עסקינו במצב כי לא היה יסוד לאשמה, לכל הפחות, מדובר בנסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאה לטובתה, שכן מדובר בתנהלות לא יעילה ולא תקינה בה יש כדי לשבץ זמן שיפוטי, נוסף על טרחת הגעתו לדין.

נטען כי כתוב האישום הגיע לפתחו של בית המשפט עקב התנהלותה הלקויה של המשטרה כרשوت חוקרת, אשר חזקה עליה לבדוק ולהבין כי הרכב אינו רשום עוד על שם המבקשת. לפיכך נטען כי המבקשת זכאית לתשולם הוצאותיה הכספיות. לחלוfin נטען כי גם פעולה המשיבה בתום לב, הרי שבמהשך התרשללה בכך שלא בחנה את טענות המבקשת עד תום עובר למועד הדיון ונדרשה לעשות כן רק לאחר שהמבקשת ובא כוחה הוכרחו בהתייצבות לדין משפטי.

7. המשיבה מתנגדת לבקשת. לטענה, אין בעובdet משלוח הודעה כי הרכב הורד לפירוק, כדי לסתור את

חזקת הבעלות והלכה למעשה, כלי רכב כאלה מנוצלים למטרות עבריניות. אך מפאת שיקולי התייעת, בין היתר, עלילות מול תועלת, מהות העבירה וספק יכול להטעור לעניין האשמה הוחלט לבטל את האישום וההחליט להגיש כתוב אישום נגד המבוקשת לא הייתה מופרכת ובדין יסודה.

המשיבה טוענת כי לא היה בפניהם שנשלחו עלי ידי ב"כ המבוקשת כדי לשנות את המצב המשפטי לפיו המבוקשת היא הבעלים של הרכב. יתרה מכך, לטענת המשיבה ב"כ המבוקשת בחר לפעול בשיטת "שגר ושכח" והיה אפשרותו לפנות למשיבה באופן טלפון ולקבוע פגישה טלפונית או פרונטלית ללבון הנושא.

המשיבה אף ביקשה לחייב את המבוקשת בהוצאות לדוגמה בשל "התנהלות חסרת תום הלב של המבוקשת ובгинן הגשת בקשה קנטרנית זו".

8. נוסף לכך חלוקים הצדדים בשאלת האם מדובר בביטול אישום לפי סעיף 94(א) רישא לחסד"פ או אם מדובר בביטול אישום בהסכם לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ. בעוד המבוקשת טוענת כי ביטול כתוב האישום נעשה לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ, המשיבה טוענת כי הביטול נעשה לפי סעיף 94(א) לחסד"פ היות שהחזרה מהאישום בוצעה לפני תשובה המבוקשת לאיושם.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 קובע:

80. (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראתה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצotta כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאיסרו בשל האשמה שמננה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנחה קובל רשיי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

פסקין בחזרה מאישום בהתאם להוראות סעיף 94 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982. מאישום [84]

94. (א) חזר בו טובע מאישום לפני תשובה הנאשם לאיושם, יבטל בית המשפט את האישום; חזר בו לאחר מכן,

זכה בית המשפט את הנאשם מאותו אישום.
תשנ"ה-1995

- (ב) בהסכמה הتبיע והנאשם רשאי בית המשפט לבטל אישום, בכל עת עד להכרעת הדיון, ודין הביטול יהיה כדין ביטול לפני תשובה הנאשם.
9. בעניינו, בוטל כתוב האישום בשלב דיןוי בטרם ניתנה תשובה המבקשת לאישום אך נוכח מסמכים אשר הצביעו מטעמה בפניו המאשימה, בהם יש כדי לבסס את חפותה. לפיכך ובראייה תכלייתית, למעשה בוטל האישום לבקשת המבקשת ומילא בהתוכנית, ועל כן הוראת סעיף 94 (ב) היא זו הרלוונטית.
- וללא הסכים ב"כ המבקשת למתן אורכה למאשימה לבחון טענות החפות של מרשותו והוא מוסר כפירה מפורטת לאישום, הרי שתוצאת החזרה מן האישום הייתה זיכוי (בהתאם לסע' 94(א) לחס"פ). אם כן, אכן לא ניתן מענה מפורט לאישום אך זאת רק בשל פניה נוספת במעמד הדיון למאשימה שהובילה, כאמור, להודעתה המאשימה על חזרה מאישום.
10. לעומת זאת הودעת ב"כ המאשימה, אודות חזרה מן האישום "לא צו להוצאות" נמסרה לבית המשפט במעמד הדיון במעמד המאשימה בלבד ומכאן שהסקתי כי מדובר בחזרה מאישום על דעת שני הצדדים, בהסכמה, הן לעניין החזרה מאישום והן לעניין אי הטלת הוצאות אלא שלא כך הוא הדבר.
11. שלא הוסכם על הימנע מהטלת הוצאות, היה על ב"כ המאשימה להודיע על חזרה מאישום ולבקש מבית המשפט להימנע מהטלת הוצאות במקרה זה. או אז היה נדרש הצד שכנגד ליתן עמדתו לעניין בקשה זו ולאחר שימוש שני הצדדים, הייתה ניתנת החלטה שיפוטית בעניין.
12. לא כך נגעה ב"כ המאשימה ולמעשה בהודעתה על חזרה מאישום שלא צו להוצאות הציגה בפני בית המשפט מצג לא מדויק לזה אשר התרחש במצבות ולא מן הנמנע כי בקשה זו נובעת מהתסכול שחששה המבקשת נוכח ההודעה בנוגע ליותר על הוצאותיה, שהודעה שלא על דעתה.
13. מכל מקום, נכללת החזרה מאישום בעניינו בהוראות סעיף 80 לחוק העונשין המאפשרות מתן פיצוי, שכן תנאי מקדים לפסקית הוצאות הגנה או פיצוי הוא כי הנאשם זוכה או שכתב הנאשם נגדו בוטל בתוכנה לפני הכרעת הדיון לפי סעיף 94(ב) לחס"פ. ראו: ע"פ 5205/04 **פנחים גואטה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (פורסמו בנובו, 03.07.2007).
14. סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע שתי עילות לפסיקת הוצאות ופיצויים: האחת, בית המשפט ראה כי לא היה יסוד לאשמה; השנייה, בית המשפט ראה כי קיימות נסיבות אחרות למצדייקות זאת וראו: ע"פ 4466/98/
ראמי דבש נ' מדינת ישראל, נו(3) 73 (2002) (להלן: "**הלכת דבש**").
15. באשר לעילה כי לא היה יסוד לאשמה נקבע **בהלכת דבש** כי היא מתקיימת כאשר נמצא כי לא היה בתשתיות הריאות שameda לחובת הנאשם כדי לבסס הרשעה עניין טובע סביר וכי בהגשת כתב הנאשם הتبיעה נגגה בחוסר סבירות שעולה עד כדי "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" ושזכרו הנאשם היה צפוי מראש וראו גם בר"ע 310/84 **שלמה ברעל נ' מדינת ישראל**, לח(3) 503 (1984).

סבירוני כי לא זה האירוע בנסיבות דנן.

16. באשר לעילה של "נסיבות האחירות המצדיקות" זאת נקבע **בhalcat Dvash** כי על בית המשפט לבחון אם יש מקום לחיבת התבעה משיקולי צדק כאשר המבחן העיקרי הוא **האם נגרם עוול לנאשם**.

17. בע"פ 00/1382 **עמית בן אריה נ' מדינת ישראל**, נ(4) 714 (2002) בית המשפט העליון התייחס לשאלת פסיקת הנסיבות **בעבירות תעבורה** וקבע כי בכלל וביעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התבעה, לא ישופה הנאשם בגין הנסיבות. לעומת זאת, נקבע שאם התברר שהנאשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא העומד לדין ברשלנות או בשל טעות טכנית או **בירוקרטית**, כי אז ניתן להניח שככל, ובכפוף לנסיבותו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הנסיבות הגנתו. "זהה עינינו נוסחת האיזון הרואה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס הציבורי. אם לא נאמר כן, עלולים אנו לעודד התדיינות ולסכל את מטרת החוק לפייסותם ולקיצורם של הליכים בעבירות תעבורה כחלק מהליך בעבירות תנואה" (שם, בסעיף 4).

18. לא ניתן להשתחרר מתחושת אי הנוחות הנשקפת מהשתלשות האירועים שמקורה בניסיונות מירביים לכוד את תשומת הלב של המאשימה אודות חפותה של המבוקשת ואל מולם - החירות המערכתית שגילתה המאשימה; אולם אין מדובר בהתנהלות זדונית של המאשימה אך היא אכן לקיה ומרגע שה מבוקשת פנתה למשרד הרישוי, למפנה"א, ופעמים לשЛОוחת תביעות תעבורה משטרת חרדה, היה על המשיבה להידרש לבקשה ולבזוק אותה בקפידה.

הנichוח הקפקיי במידה רבה משרותה תמונה בה גברת שהייתה בעליים של רכב מסווג "רנו" אשר פורק רשמית בשנת 2002 מקבלת הד"ח על רכב מסווג טוייטה, בשנת 2018 על חניה שלא חוק. הד"ח נושא ריביות, הוטלו עליה בגין עיקולים ולא הודע לה מעולם דבר הוצאה. הגברת מתחליה לרצוץ לשכנע את הרשות אודות העדר קשר ביןה ובין הרכב מושא הד"ח אך כל פניויה אין נענות. לו היו פניויה נבדקות ואף נבדחות, היה המצב העובדתי שונה. כך, לא נותרה בידי ברירה והיה עליה לשכור בא כח שיגש בקשה להארכת מועד להישפט ויתיצב לדין.

תובע היה צריך, בעת יסוח כתוב אישום, לבחון את רצף הנסיבות בצרוף האסמכתאות הרבות שנשלחו למאשימה במקרה זה, לרבות אלו אשר צורפו לבקשה להארכת המועד להישפט וסרוקות במערכת, ולהגיע למסקנה כי אין להגיש כתוב אישום בהליך זה. סוג הרכב השונה (רנו/טוייטה) מבסס א - פרורי חשש לסתורת חזקת הבועלות. לכל הפחות היה על התובע להשב עמדה רשמית לפניויה המבוקשת, דבר אשר לא נעשה.

19. נשאלת השאלה מה בין שירותים ירוזה ובין "נסיבות אחירות", כלשון החוק, המצדיקות מתן פיצוי? והאם במקרה זה עומדת בקריטריון לפיו עקב השירותים הירוזה, בעיטה נגרמה בירוקרטיה סבוכה ומיותרת אשר הובילה את המבוקשת להוצאות לא מבוטלות, ש לפצופה?

סבירוני כי התשובה לכך, במקרה הנדון, הינה חיובית.

20. מודעת אני לחשיבות האינטראס שלא להרפות את ידי המדינה מתוך חשש שהיוב בפיזי ירתיעה מלבצע את מלאכתה נאמנה ובוישרה כפי שנגגה במקרה זה לבסוף. ואולם פיקוח על שיקול דעתה של המדינה מתוך מטרה לשפר ולהזין את מעמדו של הפרט אל מול המדינה, לעודד אותו לשאוף לעשיית צדק אישוי אל מול המערכת גם על דרך שיפויו בין הוצאות כספיות שהוציאו, מטה את הCPF לטובות פיזי המבוקשת.

21. לאחר בוחנת מכלול נסיבות המקרה, אני נעתרת לבקשת באופן חלקתי, בהעדר אסמכתאות לביסוס מלאה הסכם המבוקש ומחייבת את המאשימה לשאת בתשלום הוצאות המבוקשת בסך 1,000 ₪.

ההוצאות ישולמו בתוך 45 ימים מהיום.

המציאות תמציא את ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, ז' אדר ב' תשפ"ד, 17 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.